

[Hans Thyge Jacobsen.]

af alle Borgere skulde ydes et ensartet Bidrag; men denne Side af Sagen har jeg altid forstaaet saadan, at der skal finde en Progression Sted, saa det skulde ikke i det lange Løb kunne skille os. Hvad jeg med særlig Glæde lagde Mærke til var dog, at det ærede Medlem i Slutningen af dette Afsnit af sin Tale rettede en bestemt Anmodning til den højtærede Minister om, at Spørgsmaalet om en Forsikringsordning af en eller anden Form i Forbindelse med Alderdomsforsorgen blev taget op til Undersøgelse, og om, som det ærede Medlem udtrykte sig, at denne Reform søgtes gennemført. Her er jeg af Hjertet enig med det ærede Medlem, og det skulde være mig en Glæde, om vi under Behandlingen af dette Lovforslag kunde komme nærmere ind herpaa, selv om jeg naturligvis er klar over, at den endelige Løsning af dette Spørgsmaal først kan finde Sted efter en Kommissionsbehandling.

Jeg skal med disse faa Bemærkninger tillade mig paa ny at anbefale dette Lovforslag til en velvillig og hurtig Behandling i et Udvalg.

Rasmus Hansen: Jeg takker for den konservative Ordførers Tilbud om Forhandling vedrørende vort Ønske om Ligestilling for Mænd og Kvinder med Hensyn til Aldersrente. Jeg kan hertil føje, at vi naturligvis ogsaa meget gerne ser en Forhandling om en Ordning, hvorved det bliver muligt at yde Kvinder under 60 Aar Aldersrente, naar særlige Forhold maatte gøre det rimeligt.

Den højtærede Arbejds- og Socialminister var meget misfornøjet med, at jeg har kritiseret hans Forslag vedrørende den nye Ordning for Aldersrentenydere og Invalidere. Hans Misfornøjelse foranledigede ham bl. a. til nogle Bemærkninger af personlig Art. Dem skal jeg lade ligge. De bekræfter nemlig kun den Kendsgerning, at hvor Mulighederne for saglig Imødegaaelse hører op, begynder Lysten til at snakke om noget andet. Men hvis jeg maa give den højtærede Arbejds- og Socialminister et godt Raad, skal det være dette, at han i Stedet for at interessere sig for andres personlige Anliggender beskæftiger sig med egne Forhold. Saa vil den højtærede Minister vel foreløbig have nok at gøre med over for Offentligheden at faa klarlagt, om den egentlige Arbejds- og Socialminister i Øjeblikket sidder i Arbejds- og Socialministeriet, eller om han sidder i Indenrigsministeriet.

Den højtærede Minister kan ikke lide,

at jeg har peget paa, at Regeringen har kædet Ophævelsen af Rabatordningen sammen med Gennemførelsen af Regeringens Forslag om Alders- og Invaliderenten. Sammenholder man de Beløb, der er beregnet til Rabatordningen og til Eengangstillæggene, med den Merudgift, der er opført til Dækning af Omkostningerne ved Alders- og Invaliderente, saa maa Resultatet blive, at der foretages en Nedsikring af Udgifterne til disse sociale Foranstaltninger. Det ved den højtærede Minister jo udmærket, det kan ikke bortforklares; og det forekommer mig at være en daarlig Komædie, naar den højtærede Minister vil give det Udseende af, at man ikke i Finansministeriet ved, hvad det er, der er sket med dette Lovforslag. Jeg har naturligvis ikke benægtet, at Ministerens Forslag indeholder en Forhøjelse af Grundbeløbet, og heller ikke har jeg overset, at der indføres fast Tillæg til Brændsel og Beklædning. Derimod sker der ikke en Forhøjelse af Grundbeløbet — det er det, som jeg gerne vil have Opmærksomheden henledt paa —, der svarer til, hvad Aldersrentemodtagerne og Invaliderne kunde opnaa pr. Aar, hvis Rigsdagen vedblivende gennemførte Eengangstillæggene og opretholdt Rabatordningen. Saa er der de faste Tilskud til Brændsel og Beklædning. Ministeren har anslaaet Udgiften til ca. 11 pCt. af Grundbeløbet. De kan jo imidlertid ogsaa tilsammen udgøre et mindre Beløb, og til Gennemførelse af disse faste Tillæg foreslaar Regeringen en Nedsikring af Beløbene til personlige Tillæg. De har i de senere Aar kunnet udgøre indtil 15 pCt. af Grundbeløbene. Nu ønsker Regeringen, at de skal skæres ned til 5 pCt. Saaledes er Hovedlinierne i Regeringsforslaget, og hertil kommer saa Kravet om Forhøjelse af Aldersgrænsen for Mænd. Vi bebrejder ikke Regeringen, at Rentenyderne faar Penge i Stedet for Rabatmærker, jeg kan roligt sige tværtimod. Vi hævder heller ikke det Standpunkt, at Rabatordningen var af en saadan Art, at der ikke kunde være Grund til at overveje Ændringer. Men det, vi angriber, er, at Regeringen benytter Revisionen af Alders- og Invaliderentelovgivningen som Paa-skud til Ophævelse af hele Rabatordningen uden at anvende alle dens Pengemidler til andre sociale Foranstaltninger.

I den Anledning hævder den højtærede Arbejds- og Socialminister, at den socialdemokratiske Rigsdagsgruppe kræver den anden Politik end i de Aar, da Socialdemokrater var Medlemmer af Regeringen. Hertil skal jeg ganske kort svare, at det er jo ikke rigtigt. Vi kræver, at der nu tages